

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 357/2010-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. januára 2011 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka v konaní o sťažnosti RNDr. A. S., N., zastúpenej advokátom JUDr. J. D., DrSc., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. Er 674/99 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo RNDr. A. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. Er 674/99 p o r u š e n é b o l o .
2. RNDr. A. S. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Ružomberok p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Ružomberok je povinný uhradiť RNDr. A. S. trovy právneho zastúpenia v sume 305,86 € (slovom tristopäť eur a osemdesiatšesť centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. D., DrSc., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júna 2010 doručená sťažnosť RNDr. A. S., N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. D., DrSc., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Er 674/99.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

1. Základné právo RNDr. A. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Okresným súdom Ružomberok vo veci Er 674/99 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Ružomberku, aby vo veci Er 674/99 upustil od ďalšieho porušovania základného práva RNDr. A. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke RNDr. A. S... primerané finančné zadosťučinenie 6 750,- euro...

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 328 euro a 26 centov, ktorú je Okresný súd Ružomberok povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. D., DrSc., do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu...“

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 357/2010-22 z 21. októbra 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného

súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľky.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3041/2010 z 22. novembra 2010 tak, že predložil vyjadrenie „*vec vybavujúcej sudkyne a vyšších súdnych úradníčok*“ obsahujúce chronologický popis jednotlivých úkonov nimi vykonávaných v spojení s dôvodením absencie ich osobnej zodpovednosti za prípadné prietahy v označenom konaní.

K vyjadreniu okresného súdu zaujal stanovisko právny zástupca sťažovateľky v podaní z 8. decembra 2010, ktorý poukázal na to, že početnosť úkonov vykonaných zákonným sudcom či vyššími súdnymi úradníkmi, ktoré oni vo svojich vyjadreniach podrobne označujú, nijak nepreukazuje efektívnosť postupu okresného súdu v namietanom konaní.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 22. novembra 2010 a právny zástupca sťažovateľky vo vyjadrení z 8. decembra 2010 ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zo sťažnosti, spisu okresného súdu sp. zn. Er 674/99, z vyjadrenia predsedu okresného súdu k sťažnosti a vyjadrenia sťažovateľky vyplývajú tieto skutočnosti:

- 22. marca 1999 doručila sťažovateľka okresnému súdu návrh na začatie konania, ktorým si uplatnila voči odporcovi P. (ďalej len „P.“) nárok na zaplatenie pohľadávky z titulu ceny liekov a zdravotníckych pomôcok vydaných v lekárni prevádzkovanvej sťažovateľkou a vyúčtovaných odporcovi faktúrami z júla až decembra 1998,

- 2. júna 1999 okresný súd rozsudkom sp. zn. 1 Cb 140/99 právoplatným 19. júla 1999 uložil P. povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 358 861,60 Sk s príslušenstvom,

- 1. júla 1999 bolo rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo zdravotníctva“) č. 3215/1999-A právoplatným 17. júla 1999 zrušené povolenie na zriadenie zdravotnej poisťovne P., čím P. vstúpila do likvidácie [§ 34 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“],

- 23. júla 1999 podala sťažovateľka ako oprávnená súdnemu exekútorovi F. R. návrh na začatie exekúcie na základe exekučného titulu – rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 Cb 140/99 z 2. júna 1999, v ktorom označila ako povinného v 1. rade P. (ktorému bola uložená povinnosť v exekučnom titule) a ako povinného v 2. rade Všeobecnú zdravotnú poisťovňu (ďalej len „VZP“),

Pasívnu legitimitáciu povinného v 2. rade VZP sťažovateľka odôvodnila v návrhu na začatie exekúcie takto: *„V zmysle § 34 ods. 3 zák. č. 273/94 Z. z. v znení poslednej zákonnej novely č. 151/99 Z. z., ak z majetku zrušenej poisťovne nie je možné uspokojiť záväzky poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam, prechádzajú tieto záväzky a všeobecnú poisťovňu, ktorou sa v zmysle § 28 ods. 1 zák. č. 273/94 Z. z. v platnom znení rozumie Všeobecná zdravotná poisťovňa so sídlom v Bratislave, označená ako povinný v 2. rade.“*

- 27. júla 1999 bola okresnému súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie od súdneho exekútora F. R.,

- 30. júla 1999 bolo okresným súdom vydané poverenie na vykonanie exekúcie,

- 5. júna 2000 boli súdnym exekútorom doručené okresnému súdu námietky proti exekúcii od povinného v 2. rade VZP zo 16. augusta 1999,

Povinný v 2. rade VZP namietal nedostatok svojej pasívnej legitimitácie v exekučnom konaní. Podľa jeho názoru samotné zrušenie povolenia na zriadenie P. (povinnej podľa exekučného titulu) rozhodnutím ministerstva zdravotníctva z 1. júla 1999 nezakladá právnu skutočnosť, že z majetku zrušenej poisťovne nie je možné uspokojiť záväzky poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam, ktorá je podmienkou prechodu

jej záväzkov ex lege na VZP. Preto zrušením povolenia na zriadenie P. nedošlo ex lege k prechodu jej záväzkov vrátane záväzku podľa exekučného titulu na VZP.

- 7. júla 2000 okresný súd vyzval súdneho exekútora na zapožičanie jeho exekučného spisu sp. zn. EX 386/1999, ktorý bol doručený okresnému súdu 21. júla 2000,

- 20. apríla 2001 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 7 K 70/01-30 vyhlásil konkurz na majetok P.,

- od 21. júla 2000 do 18. augusta 2005 v spise nie je evidovaný žiaden úkon zo strany okresného súdu, účastníkov konania či súdneho exekútora,

- 18. augusta 2005 boli námietky povinného v 2. rade VZP zaslané na vyjadrenie oprávnenej, 21. novembra 2005 boli námietky povinného v 2. rade VZP zaslané na vyjadrenie právneho zástupcovi oprávnenej, 13. marca 2006 bolo doručené od právneho zástupcu oprávnenej vyjadrenie k námietkam povinného VZP,

- 2. augusta 2006 krajský súd na výzvu okresného súdu z 18. júla 2006 oznámil, že majetok povinného v 1. rade P. zahrnutý do konkurznej podstaty bol speňažený, 10. augusta 2006 bolo súdnemu exekútorovi a oprávnenej zaslané vyjadrenie krajského súdu,

- 6. februára 2007 okresný súd žiadal od súdneho exekútora, aby oznámil, v akom štádiu sa nachádza exekučné konanie, 20. marca 2007 súdny exekútor oznámil, že sa nachádza v štádiu vymáhania a dosiaľ nebolo skončené,

- 22. februára 2007 krajský súd uznesením č. k. 7 K 70/01-1404 zrušil konkurz vyhlásený na úpadcu P. uznesením z 20. apríla 2001 z dôvodu, že majetok úpadcu nepostačuje na úhradu výdavkov a odmeny správcu, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. apríla 2007,

- 24. apríla 2007 krajský súd na výzvu okresného súdu z 21. marca 2007 oznámil, že došlo k zrušeniu konkurzu voči povinnému v 1. rade P., 26. apríla 2007 bolo vyjadrenie krajského súdu zaslané súdnemu exekútorovi,

- 1. júna 2007 okresný súd žiadal od súdneho exekútora, aby oznámil, v akom štádiu sa nachádza exekučné konanie, 25. júna 2007 súdny exekútor oznámil, že sa nachádza v štádiu vymáhania a dosiaľ nebolo skončené,

- 27. júna 2007 okresný súd vyzval súdneho exekútora na zapožičanie jeho exekučného spisu sp. zn. EX 386/1999, ktorý bol doručený okresnému súdu 20. júla 2007 a vrátený súdnemu exekútorovi 20. augusta 2007,

- 8. augusta 2007 bol povinný v 1. rade P. vymazaný z obchodného registra na základe uznesenia krajského súdu č. k. 7 K 70/01-1404 z 22. februára 2007 o zrušení konkurzu pre nemajetnosť,

- 4. októbra 2007 okresný súd vyzval právneho zástupcu oprávnenej na oznámenie, či zo strany povinných bola uhradená nejaká časť vymáhanej pohľadávky, 5. novembra 2007 bolo súdu oznámené zo strany oprávnenej, že k žiadnej úhrade nedošlo, 6. novembra 2007 oznámenie oprávnenej zaslal okresný súd súdnemu exekútorovi,

- 6. februára 2008 okresný súd uznesením vyhlásil exekúciu proti povinnému v 1. rade P. za neprípustnú a konanie proti povinnému v 1. rade zastavil (v spojení s opravným uznesením z 27. februára 2008), okresný súd takto rozhodol z dôvodu, že povinný v 1. rade bol 8. augusta 2007 vymazaný z obchodného registra, uznesenie okresného súdu zo 6. februára 2008 nadobudlo právoplatnosť 26. marca 2008 (opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27. marca 2008),

- 28. mája 2008 súdny exekútor urgoval okresný súd, aby rozhodol o námietkach povinného v 2. rade VZP proti exekúcii,

- 10. júna 2008 okresný súd uznesením námietky povinného v 2. rade VZP zamietol, uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom,

- 30. júna 2008 povinný v 2. rade VZP podal odvolanie proti uzneseniu z 10. júna 2008,

Povinný v 2. rade VZP v odvolaní doplnil svoju argumentáciu uvedenú v námietkach proti exekúcii. Podľa neho právna skutočnosť, že z majetku zrušenej poisťovne nie je možné uspokojiť záväzky poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam, ktorá je podmienkou prechodu jej záväzkov ex lege na VZP podľa § 34 zákona č. 273/1994 Z. z., mohla vzniknúť až zrušením konkurzu na majetok P. pre jej nemajetnosť (uznesenie krajského súdu č. k. 7 K 70/01-1404 z 22. februára 2007, právoplatné 5. apríla 2007). Pričom v čase, kedy táto právna skutočnosť nastala, už nemohla vyvolať účinky zamýšľané § 34 zákona č. 273/1994 Z. z. (prechod záväzkov ex lege na VZP), pretože v tom čase už bol zákon č. 273/1994 Z. z. zrušený zákonom č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 1. novembra 2004 a tento zákon obdobné ustanovenia o prechode záväzkov neobsahoval.

- 14. augusta 2008 okresný súd zaslal odvolanie na vyjadrenie oprávnenej, jej právnenému zástupcovi a súdnemu exekútorovi, vyjadrenie právneho zástupcu oprávnenej bolo doručené 22. septembra 2008, vyjadrenie oprávnenej 30. septembra 2008 a vyjadrenie súdneho exekútora 19. januára 2009,

- od 5. júna 2009 do 17. augusta 2009 sa spis nachádzal na Krajskom súde v Žiline, ktorému bol okresným súdom predložený na rozhodnutie o odvolaní povinného v 2. rade VZP, spis bol okresnému súdu vrátený bez meritórneho rozhodnutia o odvolaní s poukazom na § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“),

- 14. septembra 2009 okresný súd zaslal prípis Krajského súdu v Žiline, ktorým bol vrátený spis okresnému súdu bez rozhodnutia o odvolaní povinnému v 2. rade, právnenému zástupcovi oprávnenej a súdnemu exekútorovi,

- 24. septembra 2009 oprávnená žiadala okresný súd o urýchlené rozhodnutie vo veci a 26. apríla 2010 podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní,

- 14. mája 2010 okresný súd uznesením námietky povinného v 2. rade VZP zamietol, uznesenie bolo vydané zákonným sudcom a nadobudlo právoplatnosť 20. mája 2010,

Podľa právneho názoru okresného súdu právna skutočnosť rozhodná pre prechod záväzku P. DZP podľa exekučného titulu ex lege na VZP, t. j. skutočnosť, že z majetku zrušenej poisťovne nie je možné uspokojiť jej záväzky voči zdravotníckym zariadeniam, nastala samotným rozhodnutím ministerstva zdravotníctva o zrušení P. (1. júla 1999), a nie až zrušením konkurzu na majetok P. pre nemajetnosť (22. februára 2007). Uvedené vyplýva z odôvodnenia uznesenia okresného súdu, v ktorom sa uvádza: „... zrušením poisťovne nastala právna skutočnosť prezumovaná zákonom, a to zistenie, že z majetku P. nie je možné uspokojiť jej záväzky, navrhovateľka si relevantne uplatnila uhradenie záväzkov zrušenej poisťovne z dôvodu prechodu na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu v zmysle § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. a § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku ako právneho nástupcu ex lege v zmysle § 28 ods. 1 zákona č. 273/1994 Z. z.“

- 7. júna 2010 Okresná prokuratúra Ružomberok žiadala zapožičať spis z dôvodu, že povinný v 2. rade podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu okresného súdu zo 14. mája 2010, spis bol okresnému súdu vrátený 18. novembra 2010 Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj s'ťažnost' s'ťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o otázkach prináležiacych v exekučnom konaní súdu, ktorý vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie (v posudzovanom prípade o prípustnosti exekúcie proti povinnému v 1. rade a námietkach podaných povinným v 2. rade). Exekučné konania tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, preto vec nemožno posúdiť ako právne a skutkovo zložitú. Nie je možné konštatovať právnu zložitost' veci ani vzhľadom na nutnosť posúdenia právneho nástupníctva povinného v 2. rade vo vzťahu k záväzku vyplývajúceho z exekučného titulu spojenú s nutnosťou aplikácie právneho výkladu zákona č. 273/1994 Z. z.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd

v posudzovanom konaní okresného súdu nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľka alebo iní účastníci konania prispeli k prieťahom v konaní.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd pri vyhodnotení priebehu konania opísaného v časti II tohto nálezu konštatuje, že nič nebránilo okresnému súdu, aby v období po podaní námietok povinným v 2. rade VZP 5. júna 2000 až do vyhlásenia konkurzu na majetok povinného v 1. rade P. 20. apríla 2001 rozhodol o týchto námietkach, napriek tomu tak okresný súd počas viac ako 10 mesiacov neučinil.

Je nutné poznamenať, že vysporiadanie sa s rozhodujúcou právnou otázkou namietanou povinným v 2. rade v jeho námietkach, a to jeho pasívnou legitímáciou v exekučnom konaní bolo v tomto prípade nutne spojené aj s posúdením pasívnej legitímácie povinného v 1. rade a prípustnosti exekúcie proti nemu. Keďže je právne vylúčené, aby bola súčasne daná pasívna legitímácia povinného v 1. rade ako pôvodného nositeľa záväzku spolu s pasívnou legitímáciou povinného v 2. rade, o ktorom sťažovateľka tvrdila v návrhu, že je právnym nástupcom povinného v 1. rade ex lege, je možné konštatovať, že bolo namieste, aby sa okresný súd s nemožnosťou súčasnej danosti pasívnej legitímácie oboch sťažovateľkou označených povinných zaoberal už pri udeľovaní poverenia súdnemu exekútorovi.

Pokiaľ okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti (konkrétne vo vyjadrení vyššej súdnej úradníčky predloženej predsedom okresného súdu ako súčasť jeho vyjadrenia) uvádza, že vyhlásením konkurzu na majetok povinného v 1. rade P. 20. apríla 2001 došlo zo zákona k prerušeniu exekučného konania ako celku, čo bránilo aj rozhodnutiu okresného súdu o námietkach povinného v 2. rade, potom je nutné konštatovať, že 5. apríla 2007, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie krajského súdu z 22. februára 2007 o zrušení konkurzu na majetok povinného v 1. rade pre nemajetnosť, táto prekážka pre rozhodnutie o námietkach povinného v 2. rade zanikla.

To znamená, že po 5. apríli 2007 nič nebránilo okresnému súdu, aby rozhodol o námietkach povinného v 2. rade a posudzujúc základnú právnu otázku obsiahnutú v týchto námietkach (aktívnu legitímáciu povinného v 2. rade) posúdil nutne aj aktívnu legitímáciu a prípustnosť exekúcie proti povinnému v 1. rade.

Napriek tomu okresný súd rozhodol o všetkých relevantných skutočnostiach až po viac ako 3 rokoch po právoplatnosti zrušenia konkurzu na majetok povinného v 1. rade po 5. apríli 2007 tak, že 6. februára 2008 rozhodol o neprípustnosti exekúcie proti povinnému v 1. rade po jeho výmaze z obchodného registra, a to z dôvodu jeho výmazu z obchodného registra, 10. júna 2008 rozhodol o námietkach povinného v 2. rade (uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom) a po odvolaní povinného v 2. rade podanom 30. júna 2008 proti rozhodnutiu o jeho námietkach (ktorým odvolaním zo zákona bolo zrušené vyšším súdnym úradníkom vydané uznesenie) trvalo okresnému súdu ďalších 9 mesiacov, kým vo veci rozhodol o námietkach zákonný sudca rozhodnutím zo 14. mája 2010.

Ústavný súd postup okresného súdu preto považuje za neefektívny a vyznačujúci sa priet'ahmi a pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľka obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol.

Ústavný súd vzhľadom na zistené priet'ahy v konaní okresného súdu vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Vzhľadom na to, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 17. júna 2010 už okresný súd v exekučnom konaní rozhodol o všetkých jemu prináležiacich skutočnostiach (o námietkach povinného v 2. rade a o prípustnosti exekúcie proti povinnému v 1. rade), nie je daný zákonný dôvod na uloženie príkazu okresnému súdu vo veci konať bez priesťahov podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia v sume 6 750 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Cieľom primeraného finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € s'ťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení výšky finančného zadost'učinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh, na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých p'riťahoch v posudzovanom konaní, ako aj na to, že v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu 17. júna 2010 už okresný súd v exekučnom konaní rozhodol o všetkých jemu prináležiacich skutočnostiach.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. S'ťažovateľka bola vo veci úspešná, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom. Ústavný súd priznal s'ťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010 (prevzatie a príprava zastupovania a písomné podanie s'ťažnosti ústavnému súdu). Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2010 1/6 z výpočtového základu zo sumy 721,40 €, čo predstavuje za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 120,23 € a 7,21 € režijný paušál. Odmena advokátovi za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom zvýšená o daň z pridanej hodnoty (keďže advokát je jej platcom) predstavuje celkovú sumu 305,86 € (120,23 € x 2 plus 7,21 € x 2 = 254,88 € plus 20 % z 254,88 €, t. j. plus 50,976 € =

305,86 €). Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

Podanie sťažovateľky z 8. decembra 2010 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na absenciu ústavnoprávneho rozmeru v jeho obsahu ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011